

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS: **BARTALITS IMRE.** — A FÜSTÖT EREGETI: **KÉNKŐ.**

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 1 frt.

Egyes szám ára **10 kr.**

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK
háromszor hasábozott garmondsor vagy ennek
térfogata 5 kr.
Nyitlétér soronként **20 kr.**
Kéziratok nem adnak vissza.

ANTISEMITA NEVEZETESSÉGEK ARCZKÉPCSARNOKA.

IV.

ÓNODY GÉZA.

Lord Byron ezt mondta egyszer magáról: „Egy reggel azzal ébredtem fel, hogy hírneves ember vagyok.”

Ugyanezt mondhatja el magáról Ónody Géza országgyűlési képviselő is, a ki a tiszaszlári rémes tettnek a képviselőházban történt feldeírásával 24 óra alatt országos hírvérfüvé lett, sőt ma már a művelt külföld is elismeréssel adózik neki.

Ónody Géza azonban nem elégszik meg azzal, hogy a tiszaszláriszörnytetet a közvélemény ellenörködése alá helyezte,

nehogy az valamiképp el-tusoltassék: ő, mint értesülünk, egy munkán dolgozik, a melyben a hazánkban az újabb s legújabb időkben előfordult hasonló zsidó mysteriumokat fogja ismertetni a számtalan, hirtelt érdemlő oldalakról beérkezett levelekben és hivatalos irományokban foglalt adatok alapján. Ilyen több esetet már f. é. június 7-ki beszédében is regisztrált röviden. Ő a zsidókérdést ezen, eddig kevésbé cultivált, pedig a cultiválásra valóban méltó oldaláról akarja a tör-

ténelem s a tapasztalat segélyével megvilágítani.

Ónody Géza született Tisza-Eszláron — minő végzettség! — 1848 ban, régi nemes, vagyonos családból. Jogi tanulmányait a kassai jogakademián végezte. 1872—5-ig Szabolcsmegye alsó dadaí járása szolgabírája volt. Atyjának 1875-ben történt elhunytával a tisza-eszlári gazdaságot átvette, a mely foglalkozásból őt 1881-ben Szabolcsmegye hajdu-nánási kerülete szolította el, országgyűlési képviselőnek választván meg.

Ónody Géza neve a tisza-eszlári zsidó rejtély ügye folytán lett országszerte ismeretes, s f. é. május 23-án e tárgyban — és június 7-én határozott antisemitikus irányban tartott beszédei, egyikévé tették őt Magyarország legnépszerűbb férfainak.

A zsidó leány.

Régi skót ballada.

(Percy: Relics of ancient English poetry.)

Zápor rohan Mirilandon át,
Le a Po felé zuhog;
Ugy tesz Miriland gyermekraja,
Labdázni úgy robot.

Ajtóba' áll zsidó leány,
S „nem jöss hozzánk be?” szól; —
Nem mehetek, nem válok el
Játékim társától.

Almát hámoz fehérpirosat,
Csalul a fiu előtt;
Almát hámoz pirosat fehér, —
Ezzel bevonzza őt.

S egy kis hegyes kést ránt elő,
Mely eddig rejtve volt:
Fiu szívébe döfte be,
A hang ajkán kiholt.

Dúl, dúl a sűrű, sűrű vér,
Sustorgva föllele száll;
Kisded szívvére ki, mind kihull,
Nincs élet benne már.

Veti nazaren disznó gyanánt
Deszkára, metélgeti:
„Eredj, játszál társid között!”
Mond és kineveti.

Egy ón szekrénybe nyomja le,
S „pihenj — kaczag — e helyen!”
Mély kútba (ötven ölnyi volt)
Dobá a szívtelen.

Az estharang kong, éj borong, —
Megjön minden szülő;
Mind öleli fiát: csak egy,
Szegény Helén, nem ő.

Magára vette köpenyét,
Zokog keservesen;

Zsidónegyedbe, hol halotti csend,
Fut ah! oly sebesen.

„Kis Hönne, édes magzatom!
Hol vagy, szólj, hol maradsz?”
„A mély kúthoz siess anyám,
Fiadra ott akadsz.”

Fut a mély kúthoz szegény anya,
S oda rogy le térdire:
„Kis Hönne, édes jó fiam,
Felelj, oh itt vagy-e?”

„A kút csoda-mély, oh jó anyám!
S csoda-súlyos az én szekrény!
Éles kés járta szívem át,
Egy szót se szólok én.

Szülém, kedves, csak menj haza,
Készítsd halott-mezem;
Majd ott Miriland város mögött
Veled ölelkezem!”

Ács Zsigmond.

Honjody Ábrahám dololja moghánok.

Földönfuthó Juda
néphe
Oh the azt nem jól
theszed,
Hodja terhes hosszú
othat,
Palestinának veszed.

Jerthekek huzzánk Mo-
djarhunba,
Itt az új Phalestina;
Thejbe vojba furdik
itthen,
Míndhen Ábrahám
fia.

Ez az áldoth ígérth
füld,
Mit kheresthünk hoj-
donán,
Itth van, itth van a
valódi
Bibliai Khánaán!

Hodjha thodtok eshalni, lopni,
Meg lesz áldva sorsotok;
Mind hercegekh bárokh lesztek,
Azt bizamosan thodok.

Jerthekek, jerthekek, várva-várunk,
Thárt kharokkal beumethek,
Van ghajim zsir mennyi eshak khüll,
Gondthalanul élhethek.

Macresz.

Havi krónika.

Junius.

1-én. A tiszta-eszlári büntvényben elfogott zsidó foglyokat rituális kosztosn akarták tartani, de nem bírtak a hitsorsosok között ennek fedezésére elégséges pénz összekölni, s most a hűvösön levők tréfilé élnek. Busbach Péter zsidósympathiáinak újabb jelét adandó — ajánlatot tett, hogy a jelzett célra igényelt összeget kidrukkolja, melyért válaszául, kik őt bálványozzák, egy miniatúr öntött aranybörnyűvel tisztelik meg.

5-én. Busbach ur kételkedve tisztelői őszinteségén, az aranybörnyűt ötvözzel megvizsgáltatja, kik constátálják, hogy az csak talpi érez.

8-án. A Solymosi Eszter-féle ügyben a zsidók bíró küldést kérnek, mert úgy találják, hogy a nyiregyházi törvényszék tagjai nem értik a tusolást.

12-én. A bíró küldés iránti kérvény kiadatik Somssich Pálnak, hogy az alakitsin egy extra juryt, ki ennek következtében Bloch Móricz, Pulszky Ferencz, Jókai Mór, Agai Adolf és Falk Miksa urakból egybetákolja a választott bíróságot, mely kimondja, miszerint tekintettel arra, hogy a vizsgálatnál és hullabonzolásnál sem a budapesti főszakter, sem a sornalízták nem voltak képviselve, az illető törvényszék érdekelt s így delegációnak van helye.

20-án. Dr. Heymannál házmotozást tartottak, kinél gyanus bűnjelek helyett egy az eszlári szakter családához intézett s a képviselőház számos tagja által aláírt részvénytárgyat találtak.

24-én. Az eszlári esettel magukat azonosító zsidók a lopott hullával felsülvén, azt határozták, hogy egy hazugságyártó fábrikát állítsanak, melynek vezetésével Somssich Pált bízzák meg.

26-án. A „Pester Lloyd“ ez ellen tiltakozik, mert — úgy mond — az ő szerkesztői irodájában akkora apparátusa van a koholmány-csinálóknak, hogy fentebbi intézkedés feleslegessé válik.

28-án. A Solymosi Eszter hullája feltalálása számára le-tett 5000 ft eddig kamat nélkül hevervén: Falk Miksa azt indítványozza, hogy az gyümölcsözés végett adassék át zsidó üz-soráknak, hogy így azon esetre, ha kérdéses hulla csakugyan előkerülne, pár hó alatt a kamatokból pótolva legyen az adományszótt 5000 ft.

30-án. Több budapesti zsidó bankár azon indítványt tette, hogy Tisza Kálmánnak és általa képviselt többségnek a képviselőházban közelebb irányukban tanúsított rokonszenves magaviseleteért egy emlék-album nyújtassék át, melynek lapjait azon lejárandó váltók képezék, melyekkel a judophil képviselő urak obligóban vannak — s melyek azoknak halálból vissza adatnának.

A KIMULT OROSZLÁN.

— Tuniszi mese. —

Egy beduin főnök megfelelő kísérettel utazván a Saharában, véletlenül oroszlán hullára bukkant. A karaván ura sietett személyesen kipuhatolni vajjon mi okozhatta az állatok királya halálát. Fedve volt a hideg tetem bátor küzdelmek beforrt jelleivel, de új seb nem vala észlelhető, és ez oknál fogva eredménytelen eszmecsero keletkezett, a halál okára vonatkozólag. Végre a karaván távozni készült, midőn egy néger rabzsolgató aki az oroszlán sörényét sajátzserü fénnyézi vágya folytán megsarcolta, ez alkalommal mélyen lehajolván, fölkiáltott, hogy az oroszlán bőre tele van parányi sebekkel. Most előállt egy korántudós egyszersmind a főnök orvosa, (európai fogalom szerint csak kúrsló) és dicselkedett, hogy ő mélyen behatolt az állatvilág rejtélyes életébe, azt mondván, hogy az oroszlán el van veszte, ha parasiták meglepik, mert e királyi teremtmény, a mely óriás ellenséggel is bátran szembeáll, szégyel vakaródní, pedig ha azt tenné, a parasita mind lehellna, holott így önmaga hull a porba, midőn a számtalan parányi sebek, Saharán égő napjától süttetve, előbb-utóbb halálos bőrbetegséget idéznek elő. Erre a beduin főnök azt mondván: „Ez az oroszlán s a m á r volt.“ nagyot köpött a különben nemes hullára, és gunyakaczájjal távozott.

Carpini. *)

*) Mi azért közöljük ezt a mesét, mert nagyon úgy rémlik előtünk, mintha ebben az egész mesében a zsidó parasitákról, a botor Magyarországról, és az utókor-ról lenne szó.

1882. június 9-ére.

Wahrmann kiköpte azt, mi rút valója...
Zsidó hízótól mit várhatni mást?!
Es Ráchy ur a trágra ronda szóra
Nem nyögte el a böles, a szent szidást!...
Ha Ráchy ur részt venni vágy a garban,
Tessék, tegye; jó étvágyat neki!
De tudja meg, hogy őt ily nyomorultan
Csuffá tett népe mélyen megveti!...

Az kelle még csak, hogy a parlamentben,
Mely ősiségünk oltalmahelye,
Zsidó, magyar hőst oly czimen nevezzén,
Melylyel csak is zsidó-jellem tele:
S a szent igazság karja mint a villám
A czimeres gázság fölé csapott...
Föl nemzetem! harsány éljent kiáltván,
Tegyük örökké ezt az egy napot!...

Sokat tudott e nép nagy lelke túrni,
Kereszt s hazáért rendkívül sokat!...
Abban, hogy mint kell más jogát becsülni,
Bimulta észak, dél, kelet s nyugat...
Szent ősiségének nagy szerzeményét
Szíve megosztá annyi nép között:
S akik jölte legjavát kielték
Garázdálkodnak hősei fölött!...

A vérbe-fagyba vert magyar önértel
Tollával virla vissza létjogát:
Ki legritézebb hőse nagy nevének,
Magára vette sok gya'azatát;
Es hősi tolla addig tisztogatta,
Amíg világverő fényt nem kapott!
S dijul a kormánykegy egy gráva sarja
Zihált reá egy kis zsidó szagot!...

De álljon össze bár ezer miniszter,
A parlamentnek annyi elnöke,
Minden talmud-esahos zsidó filiszter,
S bérletjeik állatvédő zöme:
Fennn lobog zászlónk, s el nem hanyatlík,
Gyűlnék körébe a hős harcizosok!
Kitartva, küzdve — hogyha kell — halálig:
Istóczy szava mégis győzni fog!...

Pipaszurkáló.

A nyiregyházi polgármester Bécsből a következők tartalmu levelet kapta:

„Ungarische Brüder,
Haut's die Juden nieder.
Karschamer Diener.“

A LEGÚJABB MUSZKAVEZETŐ.

Jertek, jertek muszka zsidók
Telepedni Magyarhonba,
Mert itt a nép nevétségig
Becsületes s csálni lomha.

Van itt még sok földbirtokos
A kit lehet tönkretenni,
Mihez nem kell pénz, tudomány,
Morál, szóval: semmi, semmi.

Lesz rang, psóresz és nemesség
S a sok jó hull, mint a manna,
Szól Irányi s viszi őket
Tömegesen Magyarhonba.

A párбай nekrologja.

Van vakparádé, van hozsánna-ének,
Van kéjes, édes elragadtatás!
Az elnyomott, az üldött sémi népnek
Vérét heviti mámor, tombolás.

Fajuk leventéjét a szörnyű harczból
Megtérni látják épen, gömbölyűn;
Achilles! goj golyó kit meg se karczol,
Im! én is ontom hát öröm-könyüm!

Ki trágyának tekinted a beszédet,
Melyet keresztény ajka mond, mikor
Kitárja, hogy fajodban mennyi vétek,
Hogy köztetek hány a ki gaz, lator!!

Elmondta ezt merészen, férfi szóval
Nem jól esett, ugy-e, meghallani?
Ganój! Kiáltád aprehenzióval...
Ganój! bizony ez olyan valami...

Ugy eshetett szagolni görbe orrnak
A meztelen igazság illatát,

Mint trágyadombot, melyet szétkotornak,
Hogy erejét a földnek adja át.

Igen! természető trágya volt, ganój volt,
Melyet jó gazda hintett szertesét,
Hogy majd a föld, a kimerült, a félholt,
Megnyerje tőle újra erejét.

Öntudatunk begyepesült ugarját
Termékenyíté meg merész szava,
Midőn kiáltott: Irtsd e ronda fajtát!
Mert ez a pestis, ez a nyavalya!!

Ah! trágya volt szava, majd tetterőnket
Ez izmosítja, ez növeszti meg;
Hogy a hitvány, gaz semmirekellőknek
Párája majdan méltókép remeg!

Remeg dühünk, ha felnövelve, egy nap,
Mint óriás fa, milljó ágain
Jó helyet juttat mind, mindnyájatoknak,
Ti rút dögök, ti millió Kain!!...

F—n.

CZÉLLÖVÉSZETI GYAKORLAT.

Galgenberger: Mit csinálsz Móriczlebn?

Wahrmann: Jakorlok magamat a lövésnek, de még egyszer sem tudtam ezt a khotya pisztall eldinstelni.

Galgenberger: Nem dinsztelni, hanem sütni khüll a phisztalt. Látszik, hojd nem voltad khatuna. Thalán roszul túltöttél meg a pisztalt?

Wahrmann: Ej dehogy; először belethettem a golyó, azután thöltöttem hegyéje por.

Galgenberger: Na, akkhor the nagy baland vagy. Először khüllött volna bele venni egy fujtás, azután phor és így tovább.

Wahrmann: Gevaltiger Gatt! milyen jó, hogy olyan sokáig sanitäts khatuna voltad...

Solymosi Eszter halálára.

Nem volt szívében annyi bűnös érzet,
Mint a zsidóban tiszta öntudat,
És vére mégis egy szörnyű bűné lett,
Bűné, melyet a jog keze kutat.
Ó, hogyha az a kéz szabad lehetne,
S nem csüngne rajt a rút pőczfaj:
Majd rávezetné a mártyr-tetere
A köszívű, de vért siró talaj!

Az álszabadság kin- s vérpadra vitte
Az ősmagyart, oda egytől-egyig!...
Egyik vagyont, másik erényt veszítve:
A talmudért tűr s szenved mindenik!
S ha nem menekszik meg ily drága bérért,
Mert nincs java, mert van becsülete:
Adjon dícsőbbet, adjon áldozatvért,
Hisz' a talmudnak is van ünnepe!

A Golgothának égi áldozára
Gúny és gyalázat páriája ma:
Sötét hazugság vádjait kiáltja
Reá a talmud gyilkoló hada!
S e szörny, a mely husvétit áldoztatnak
Magyar s keresztény szent vért szomjazott,
Bálványa a törvényes ortalomnak:
Ez ám csak az ebadta állapot!...

No de sebak!... Hiszen az ébredésnek
Nagy ünnepe immá, dereng, virad!
A szebb jövődet feltű honfélék,
Hazám, talán már nem soká sirat!
Mert szent boszúra kész az ég haragja,
Pallos kezében Eszti szelleme:
Eltársaim! keresztet ajtainkra,
Hogy ott ne bántson hősi fegyvere!

Pipaszurkáló.

'Kivonat a mennyei vöröskönyvből.

Széchenyi István gr. levele Somssich Pálhoz.

TARTALOM. Somssich Pál és a leégett ház kéménye közti hasonlatosság. — Wahrmann a zsidó oeconomus, ki a képviselőházban, és nem a mezőn akar gazdagodni. — A képviselőházi tükörműs fontossága a czirkofogásra. — Hogyan lesz Jókából nyári fej-es? — Kristóf Kovács ur jámhor ohajtásai. — Csepirtárgó-e vagy képviselő? — A tetszhalálból felébredő hangján szónokoló premier. — Széchenyi „Hittel” című könyve, melyből némelyek azt akarják kimagyarázni: hogy tudja (Somssich) Pál, mit cassál. — A szamar-állkapos a zsidóknál párjaj fegyverül ismét divatba hozatik. — A Széchenyi szobor eltávolítása, — melyvel kapcsolatosan a híres kaszinói serleg is felolvasztatik — nehogy a keresztényekkel összeolvadandó zsidó mágánások belőle igyanak.

Kedves Palkóm! Szellemem közelebb Pesten jártában betévedt az országbódéba — mert én képviselőházat nem ismerek — hol épen a szatmármegyei kérvény forgott pakróczon. Köztetek szerettem volna helyet foglalni s ezt könnyen is tehetém vala, mert mint a fősvény asszony rétestesztáján az aprószöllő, csak itt-ott feketélett egy-egy képviselő a némelyikük fejéhez hasonlóan üres padokban, — de ezt méltóságomon alólinak tartottam. Hej öcsém! mikor mi Pozsonyban együtt dietáztunk, akkor egészen más firmák figuráltak, melyekből csupán tégedet láttalak Pesten — persze elkorcsosodott állapotban, úgy: hogy méltán kiáltottam fel, mikép Somssich Pál volt — de nincs; de erről majd alább.

A mai országgyűlés részben kisdedovoda az éretlen fiatalság, részben pedig gyámolda az olyan magad féle züllött capacitások számára, kik olyan benyomást tesznek a szemlélőre, mint a leégett ház kéménye, mely az elhamvadt tető hiányában szomoruan emlékeztet az épület hajdani fénykorára.

A naplopás cultusát sehol a világon nem vitték annyira mint a magyar nemzet képviselői, kik a parlamentet csak olyan színházfélnékné tekintik, melyben ha nincs fogukra való előadás, hát hazamennek gazdagodni, (Be teli volt a szája annak, kitől ez a

szalón kifejezés eredt! — mondaná a göcseji paraszt. — Szerk.) a mi különben sokkal helyesebb, mintha valaki ezen illatos műtétet a la Nahrman a „te-kintetes karok és rendek“ között cselekszi. Mikor az említettem zsidóheccz tárgyalatott, néző helyemről a karzatról alig tudtam mindössze 60 képviselőt megolvasni, pedig hacsak valakit a kórság komolyan nem kerülget, 447-nek kellene jelen lenni.

A kormány tagjai közül először is Ordódy czamogott be, mint valami jeges-medve, az után Tisza emelgette pipaszár lábait, ki oly tartatlanul néz ki, hogy még a legsoványabb szabómester is ákrobátának tünik fel mellette.

A czirkusféle épületen áttekintve hamarjában kukorica-földön képzeltem magamat. mert, a sok kopasz fő találoán hasonlított az ott elszórva lenni szokott tőkökre. Még Jókai Móricz is nyári fejest csinált magából, a mennyiben parókáját otthon hagyta, talán azért, hogy Istóczy bele ne kapjon...

A debattok sorát egy sopronmegyei izű beszéddel nyitotta meg, alkalmasint valami hanzsek ugráló. Neve olyan Krisztirkovác forma hangzású volt s majd két óra folyásig szapult a közlekedési ministert a Rábaszabályozás szabálytalanságaival, — de borsót hányt a falra. Szerintem, ha ez a folyó szabályozva volna is, kikellene medréből csapadni, mert Sopron és Győrmege tönkrejutott földes urainak zsebjeire olyan áldásos hatással van ez, mint Nilus vize az egyiptomi földekre, — mivel a szabályozással soha el nem készülő társulat körül igen sokan vannak kényelmes hivatalokban alkalmazva.

Most egy szőlő tálcán pohár vizet tett egy hosszú hajú képviselő elé — a mi annyit jelentett, hogy beszélni akar.

En megvalloan azt hittem, valami csepürágó komédiás ez az ur, s még mikor a eszmasarkok nyomása alatt összetörött dióhéjak recsegésére emlékeztető hangját meghallottam, sem szimpátháltam vele, de midőn megérttem, hogy Istóczynak secundál is, nem is, némileg kibékültem.

Hát egyszercsak valami mozgást veszek oda lent észre, — mely nagyon hasonlított a fészkeből feltőlászó bagolyéhoz — mit nyomban egy párna alól eredőnek vélt hangon tartott szónoklat követett.

Tisza beszélt, — egy felébredő tetszhalott bágyadságával előadva: hogy Herman javaslata igen gyönyörű és humánus s ő azt el is fogadná, ha arról volna benne szó, miszerint a muszka zsidók hozzánk telepíttessenek, így azonban, miután neki magának is temérdek zsidó hivatalnoka és árendása van, ellene mond annak.

Mondhatom, igen elkeseredtem ezen enunciatióra, de fájdalmam akkor lépett tetőpontra, mikor te ki-nyitottad a szádát.

Tudtam már, hogy politikádban te is bundahitű lettél, hogy a házbán csak olyan napraforgó vagy, ki egyik napon a zsidókat tartod a társadalmi bajok kutféjének, másikon meg védelmükre kelsz; — hogy eszed már a lábád szárába ment, az már régi dolog, — de hogy a Jebuzeusokba olyan szerelmes légy, azt valóban nem hittem.

Eszembe jutott „Hitel“ című munkám, melynek

ha valaki csak a titulását olvassa is el, már tudja hányat ütött az óra, mire te meg nyilván felelheted: „tudja Pál mit cassál.“

Az Istóczy-Nahrman affaire itt is nagy izgalmat szült s egy pár szabadkőművesen kívül mindenki applaudált, de ezek is csak azért morogtak egy kissé, hogy miért érintkezett zsidóval keztyű nélkül, mikor a borbajok köztudomás szerint ragadások szoktak lenni.

Tegnap voltam Deáknál vacsorán, hol szóba került a famozus duellum ügy. Még az öreg is lehetetlennek tartotta, hogy Nahrman a kihívást elfogadja, mely első eset lenne a világon. Tudjuk, ugyancsak, minő fegyvereket használtak a zsidók. Jerikót ugyanis repedt fazekakkal vették be, Sámson szamar állkapcsával küzdött a filiszteusok ellen, (A maga állkapcsát mindenki szabadon használhatja. — Szerk.) Dávid pedig pláne parittyával duellált. Erős a gyanunk, hogy a Tiszával solidaris barátságban álló Nahrman figyelmessé tette a rendőrséget, nehogy valamelyik hajszála megörbülhessen.

Ha én azt tudom, hogy Magyarországon ennyire jutnak a dolgok: miszerint a nemzeti cassinóba és képviselőházba zsidókat is bevesznek, sőt még azokkal duellálnak is, hát mielőtt a zsidóktól hemzsegő gőzhajó társulatot, akademiát, casinót sat. megteremt, már az előtt, nem pedig az után lövtem volna agyon magamat.

Mond meg kérlek, hogy az emlékezetemre rendelt ünnepélyeknél használni szokott billikomot adják el és árát osszák fel a szegények közt, s az én egészségemért többé egy cseppet se igyanak, mert nem szeretném, ha valami rongyszédőből csinált zsidó mágnás szájjával érintkezésbe jönné az.

Végül tekintettel arra, hogy Magyarországon most már a rozsat és viszázt illetőleg semmi sem lehetetlen, nehogy még utóbb Nahrman az én emlékemmel visavis allítsanak szobrot, azt a furcsa zsidó csinálta bronz figurát, melyben engem annyira kivettek emberi formából, távolítsd el helyéből.

Most pedig Isten veled, egykori jó barátom! ki hajdani nagy híredet cserébe addad a mamelukok és zsidók barátságáért.

Ajánlom, hogy Somogyba incognitóba menj, mert legutóbbi philosemita beszédeidért választóid reád terítik a vizes pokróczot.

MACSEZ.

A minap elballagok egy falusi boltocská mellett. A czégyeren mehoztárunkozással olvasom a „Dohány- és szivartörsde“ feliratot. No, — gondolom magamban — ha ez a guliábska — t ő z s d e, akkor az én bugyellárisom — b a n k.

Ezentul zseb nélkül varratom a ruháimat. Primo azért, mert a zseb énnélvalóvalóságos luxus; secundo azért, mert jó kifogás a szűkülés idején. Nem viselek zsebet — vágom oda annak a toladók czigányprimásnak — hát nem is hordom magammal a bugyellárisomat. No de meg azért is, mert nem szeretem a pusztába kiáltó szájakat.

A népszinházból jöttem, hol a „Piros bugyelláris“-t adták. Hazatérőbe gondom a Falk Maxinak, hogy azért a négyszáz forinttal bélt strázsamesteri bugyellárisért örömszt kicserelném a lapszerkesztői generáliságomat. Ühm! hümmögött s vigyorgott is hozzá a jó spézi.

Pipaszurkaló.

Az őrangyalok.

Wahrman:

Oda vagyok kegyelmes ur,
Jobbról, balról veszély környez;
Itt egy poflé, ott duellum,
Bizony, bizony halok szörnyet.

Adjon kérem jó tanácsot,
Mert én vini nem tanultam,
Hisz kezemben más nem forgott,
Mint rongy, rőf és gabnamustra.

Tisza:

Megvédek én ne félj Móricz,
Itt van egy pár őrangyal,
Ki majd ha ti vini mentek,
Megoltalmaz kivont karddal.

Wahrman:

Nyujtsa kezét nagy pártfogóm
Es csizmaí sáros talpát,
Hadd borítsam csokjaimmal —
Igy ni! áldja meg őnt Alláh...

Az Istóczy lakásán kihívás végett megjelent zsidó revolver-sornáliszták.

Hát ti ugyan mit akartok,
Pimasz fittyak a hazamul,
Élgetek? Azt adhatok,
Itt van fogadjátok náhat.

Most a vitáz segéd urak,
Mint a legyek lerepülnek,
Tűrőt orral, s rándulul
Híjjal egy zsidófülnek.

Salamon futása.

Réb Smüle Szrólival hajdan sok szivességet tettem

Történt, hogy ökelme L. városba kocszván, utközben betért a gyulai csárdába, hogy ott a vele hozott foghagyma és barchesz mellé bort igyék.

Esetleg én is ott voltam gyalogosan, s felkértem őt, legyen szives utitársul fogadni. — Mentegőzött, hogy lovai fáradtak, s neki sietve kell a városba utazni, mert ott Tyhukodi prókátor urnak — a javára folytatott perekért — házat akar építtetni; de mégsem merte kérésemet egyenesen megtagadni

Pár percz mulva, míg a csárdásnéval beszéltem, hallom ám fél füllel hogyan tanítja Réb Smüle Jancsi kocsisát a sarokban, hogy: ha ő fel ül a kocsi, vissza se forduljon, hajtson; akármint kiáltak utána, ugy tegyen. mintha nem is hallaná.

En is valamit sugtam a csárdásnénak, — 10 frtot nyomván a kezébe

A csárdásné kiment, én később szintén ajtót nyitottam, látván, hogy Schmulé igazgatja bundáját. Kiderőn az udvarra, felültem Smüle kocsjára, Jancsi pedig hajtani kezdett.

Páraszakadtan liheg utánunk potrohos Réb Szrólí s kiabál: „Wóz mácszte János? Bleib steh János! Biszte mesüge János? Biszte bezébelt?”

János vissza sem fordulva hajtott tovább.

Smüle futásra veszi a dolgot, mázsás bundáját czipelven. „Thü gánof, thü verfluchte goj! bleibszte gestanden? János! der Theifel zall der dain leibl czeraissen! — Jach bin der Herr, binach der Smüle!”

János meg sem állított L. városáig. Onnét azután viszszaemert gazdáját, ki a sárt gázolván majd megpukkadt, mérgében.

János persze kapott néhány sneiczttere kriet, de avval mentette magát, hogy azt gondolta, gazdája ül a kocsin

Azóta, ha valahol engem Réb Szrólí meglát, mindjárt elmondja a bróchéit és sietve kikerül.

ואלל אך לעבני.

A képviselőházból.

Hermann Ottó: Tisztelt ház! Mi szabdkörművesek, kik az igazi szabadelvűség és felebaráti szeretet erényeit önző érdekeink rovására befalazzuk s mint a dodonai óraculum titkos hókuszpókuszokkal bolondítjuk a világot, — bár magunk is csak olyan malterrel építünk, melyből hiányzik a magasabb morál mesze s így az összetartó erővel nem bir, mégis összetartásra hívjuk fel szeretett zsidó polgártársainkat a muszka zsidók ellen.

Elnök: Kérem a körműves majszter urat ne hordjon itt össze „hetet havat” hanem szójon a tárgyhöz, — de ne emlegesse szüntelenül a zsidókat, mert mióta őket az emancipáció kegyeiben részesítettük, mióta az uzsorával keresztények is foglalkoznak, — Magyarhonban minden ember egyforma.

Hermann: Az emancipáció nem volt tőlünk kegyelem, hanem kutyakötelesség. Ezen jog megadása folytán keletkeztek a neológok vagyis a haladók (Közbekialtások: Csakugyan haladók, mert ők adják nekünk a stockfish képviselőket.)

Elnök: Ki volt az a goromba fráter? — Most mindjárt márs ki a mediumra.

(Ugyanaz a hang: Itt nincsenek spiritisták, hanem csak spiritusz főzők!)

Hermann: Az orthodoxok taglóra emlékeztető nevüknel fogva sem méltók, hogy assimilálódjunk velük, — de a reformált zsidók érdekében (Egy hang: Jókait is ezek közé tesszük számítani?) praeventiv intézkedésre van szükségünk, s hogy a humanitás látszatát megóvjuk, nyissunk nekik országunkon keresztül szabad utat s közülök a pénzesebbeket fogjuk itt, a többit meg adjuk viszsza a muszkának. Inkább én is haza segítem őket kísérni, mert még van néhány pókfaj Oroszországban, melyet tanulmányozni óhajtok. (Egy hang: Talán pióczákat akart ön mondani?)

Elnök: Rendre, rendre, mert a publicum már unalmában szökik.

Hermann: Csitt! én tettem le a garast.

Elnök: Figyelmeztetem a képviselő urat, hogy ez a pénz nem kiment már a forgalomból, azért hát jövőre krajczárokat tessék emlegetni.

Somssich Pál: A mai incidens alkalmából azon indítványt teszem: hogy elnök ur bizassék meg egy parlamentáris szótár készítésével, ki az által, hogy a g a n a j szót szalon- és parlament-képessé tette, e téren nagy kapacitásnak bizonyult.

Elnök: Ballagi Mórchezhoz hasonló nagy ember ugyan nem lévén, magamat mindazáltal a zala-egerszegi politikus csizmadiával legalább is egyenlő lánghelmének tartván, ezen megbízást elfogadom, a dologhoz még ma hozzá fogván.

Pipafüst karikák.

Bizonyos uri ember azzal iparkodik reputációját a falujabeli zsidók előtt fentartani, hogy azt hirdeti, miszerint behízyott dolog ám az, hogy Dr. Rohling Ágost berlini tanár által eszközölt idézetek fordítása a talmudból hamis, és így már zsebre van vágva a megczafáló részére a fordító által jutalmul kitűzött 1000 db. fényes porosz tallér stb. No lám, milyen kár, hogy a tallérokat nem ő „vágta zsebre”, akkor majd elhinnék.

Csak annyit sugok meg neki, hogy ne erőlködjék olyan áramlatnak dicstelen szolgálatába csatlósi szegődni, mely már őtet is elnyelésel fenyegeti. Jobb bizony, ha saját, és családja jövőjére gondol, s iparkodik zsidója zsebéből menekülni minél előbb, nem pedig azt legyezgetni, mert azzal ugyan nem segít magán semmit! Térjen az igaz utra, mert az idők kérlelhetetlen logikája már a küszöbön, az ajtón zörgöt. Most már nem tudósok, hanem a zsidók által nyomott és fosz-

Párbaj utáni viszontlátás.

(Enekli Somssich Pál.)

„Ide, ide zsidómat ölembe!
Hadd szorítsam a pejslimhoz őt...
Mintha volnék ujonan teremtve,
Hogy Istóczy téged meg nem lött...”

Üdvözöllek lelkeim szép kis ága!
Üdvözöllek édes magzatom,
Izrael vig Hozsannájába,
Beleolvad örvendő dalom.

Kis Jordánom minő kedveléssel
Állok itt és nézem képedet,
Kell-e tárcza? s örömkönyüimmel
Keresztelek én meg tégedet.

Ugy-e ugy-e kis fiam, ha egykor
Én a sorból kiöregedem,
Iparkodni fogsz tultenni rajtam,
Vagy betöltöd legalább helyem.

tozott köznép fordítja a talmudot, még pedig hibátlanul, és tárgyilagosan. Ott van reá példa Oroszország.

Jobb bizony járása a „12 röpirat”-ot és a „Füstölő”-t. Ezeknek hasznát veszi még a leendő unokája is. Megismeri belőlük természetessé ellenségeit, s ezekből megtanul ellenők védekezni. Ugy bizony! Régi tapasztalás, hogy nincs az a sok, ami csakhamar el ne fogyjon, csak zsidó tegye rá a kezét!

Egy Czalner nevű uszoris zsidó nevét bizonyos selypesen beszélő asszony úgy ejti ki, hogy: Csal-nyer.

Makra Pipa.

Lapunk melléklete képezi azon, nagy port vert nyomtatványt, melylyel sokan azt az ártatlan tréfát csinálták, hogy azoknak hátulsó lapját ragasztékkal bekenve, különféle helyekre felragasztották.

A lapok minden áron elefántot akartak e kis szunyogból csinálni s azt híresztelték: hogy a fiscus a kérdéses nyomtatványokat kiadóhivatalunkban confiscálta, de ez merő kóhalmány, már csak azért is, mert ezt az államügyésznek, illetőleg a bíróságnak sajtótörvényeink értelmében csak az esetben lehet tenni, ha egyáltalán lapunk ellen az esküdtszéki eljárást is megindítaná, miről azonban eddig tudomásunk szinte nincs.

A főlapból kiszorult cikkek a borítékon vannak.